Anul VI. Nr. 25. Cluj, 15 Iulie 1931 3 Lei exemplarul

Taxa postala platita in numerar No. ...

Chemarea Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:
Pe un an .... Lei 200.—
Pe un jumătate an .... Lei 100.—
Autorităţi şi instituţiuni .... Lei 500.—
In streinătate dublu.

ANUNŢURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC LA ADMINISTRAŢIA ZIARULUI CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 36

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Cluj, Strada Regina Maria No. 36. Telefon 7-60.

Mozaic etico-politic

Plutim in plin romantism. Niciodată s'au triumfat mai mult ca astăzi temperamentele *aventuroase* şi iarăş alături de acest triumf al vieţii veşnic înoitoare şi creatoare, alături de forţele dinamice produse, o întreagă mişcare stearpă, uneori costisitoare, de idei care nu sunt din lumea aceasta şi nici nu aparţin ei, umplu conţinutul notelor găunoase ale contimporanilor.

Societatea românească se sbate în pradă unor contradicţii interesante. Procesul se observă fie că-l privim de sus în jos sau invers, şi mai ales din orice punct de vedere l'am privi.

Guvernul Iorga nu este cimentat pe baza unor principii unitare de direcţie şi de directive.

Dar chiar activitatea lui incoherentă este în contradicţie cu întreg conţinutul vieţii *sociale, etice şi economice* româneşti.

Fapte: 1. se face unificarea legislativă stârnind nemulţumiri, nu pentrucă în acest fapt s'ar întrezări ceva înoitor, ci pentrucă în locul fosilelor juridice ale Ardealului se introduc fosilele juridice ale vechiului-regat. Legiuirile comune existente pe teritoriul statului român, apar astăzi, ca tipare asfixiante ale vieţii, fiind rămase în urmă de procesele ei fundamentale, când impresia penibilă a unor rituri primare codificate de un capricios stăpânitor sadic şi diabolic, pentru a-şi satisface poftele-i ciudate, prin senzaţii tari şi inedite, de siluirea vieţii. Nu interesează partea technică a problemei. Noi avem cu totul alte *concepţii* despre lege, drept şi dreptate. Pentru *noi* legea n'are un scop în sine, n'o personificăm religios, ci o considerăm ca un îndreptar al echităţii şi-al dreptăţii materiale, ca un fel de alfabet variabil dela caz la caz, care se poate modela după conştiinţa noastră vie şi-atât. Când ne încurcă socotelile concrete, desprinse în mod obiectiv din lumea palpabilă, o băgăm *pur şi simplu* în buzunar. Ne va veni vremea să înfăptuim această concepţie — pragmatică a dreptului, aspră ca viaţa şi voinţa noastră înfăptuitoare, dar plină de bucuria trăirilor pasionate ca şi tinereţea *noastră* sbucimată.

Ne aşteptam noi ca guvernul „ritmului nou“ să nu aducă nimic nou, fiindcă acest „ritm“ face parte integrantă din patrimoniul *generaţiei noastre.* Noi, deocamdată nu simţim decât satisfacţia cunoaşterii tuturor imperfecţiilor orânduirii existente şi dorinţa vie a unor înfăptuiri proaspete şi robuste.

2. Suntem în plină degringoladă legislativă. Procesul de proliferarea legisaţiei fără noimă şi fără scopuri imediate, sunt un *indiciu* că parlamentul actual are cancer la stomac.

3. Se *fură* şi fraudează ca'ntotdeauna fără *sancţiuni* adecuate cu rostul reparator, *represiv şi preventiv* al pedepsei. Ce să-i facem, aşa-i totdeauna într'un stat de *drept: nu ne putem* cârmi din cauza dreptului, a cărui misiune se reduce în a cultiva *un colţ de scăfârlie* omenească şi să trăiască comod pentru sine.

4. *Se ajustează,* reajustează, rectifică, comprimă şi desumflă bugetul, care are, se'nţelege, legile lui.

Unii s'au scandalizat, când guvernul actual a început a viola legile „trecutului“. Noi ne scandalizăm că asfixiaza legile viitorului. Dar, mai ales, ne doare grozav „interesele“ când se violează legile economice: ştiţi chestia cu „siluirea“ preţurilor. (petrol, diverse uleiuri, cereale etc.) Ciudat ni se pare faptul că operaţia aceasta artificială se petrece cu ajutorul industriei. Ce o fi zicând agrarienii, când industria, aşa zisă, „parazitară“, serveşte gentil valori bugetului şi aristocraticei agriculturi? Ne închipuim că sar în sus de bucurie, când printr'un artificiu industrial, se dă puţină vigoare agriculturii, „mama vieţii noastre“.

5. Politica culturală şi religioasă nu mai interesează decât în măsura în care ating realităţile bugetare ale statului. Incolo fiecare ne închinăm la idolii noştrii şi ne târşim intelectualitatea de râme cum putem. Nu-i vorbă, că politica culturală a guvernului, de desfiinţare a şcolilor existente ne convine. Noi de mult am cerut desfiinţarea acestor cuiburi metafizice şi religioase, unde mintea aţipeşte sub povara *onaniei „spirituale“*. De altfel ştim noi ce să facem când va veni vremea noastră, căci hotărît lucru, va veni.

6. Politica externa, inţelegând prin aceasta nu numai relaţiile noastre cu streinatatea, ci întreg complexul faptelor care punctează geografia politică a lumii, se înregistrează mai mult cu epiderma, decât cu mintea. Sunt de vină probabil proporţiile teritoriale ale statului şi numărul populaţiei, că slavă Domnului nu mai suntem ciobani şi nici proşti nu suntem. Intre timp, oamenii se supără, se împacă cu ei înşişi şi cu alţii, urăsc, iubesc, suferă, mor de moarte naturală şi de foame, ucid şi plâng prosteşte, se adună şi se risipesc, se nasc mereu pentru a îngroşa banda oamenilor de stat, pungaşilor, asasinilor, filozofilor, artiştilor şi a tuturor încrengăturilor de dobitoace cu rost şi fără rost; iar viaţa în splendida ei varietate şi monumentalitate se sbate în căutarea unor noi tipare, care să-i îmbrace fiinţa ei mlădioasă.

Un biolog inţelept cu vasta experienţă şi pe deasupra cinstit, ne-ar putea lămuri de minune asupra senzurilor acestui bâlciu pestrit, unde se întretaie torenţi vijelioşi cu râuri line, unde se coc şi pârguiesc fructele dulci şi amare ale vieţii.

Observator.

Transformările capitalismului

Conferinţă ţinută în 1928 la Zürich, la „Asociaţiunea pentru politica socială“ de W. Sombart, prezentată succint de Barbu Solacolu, un cunoscător al profesorului berlinez, în monografia: W. Sombart. In marginea omului şi-a operei.

Sombart urmăreşte transformările sistemului capitalist în trei direcţii şi anume: 1. Transformările teritoriale, privind proporţia în care popoarele de pe întreg globul acceptă şi adoptă sistemul caitalist; 2. Transformări de structură, privind schimbările însăşi ale eşafodajului sistemului şi 3. Transformări de proporţii, referitoare la schimbările pe care le suferă raporturile de mărime şi de intensitate ale sistemului capitalist faţă de alte sisteme economice, necapitaliste, existând totuşi paralele în cuprinsul Statelor capitaliste.

In statele capitaliste, astăzi, capitalismul este în declin. Contimporaneitatea cunoaşte începutul unei epoci economice de tranziţie. Elementele acesteia se întrevăd în declinul capitalist şi în zorile unei economii noui. Marii căpitani de industrie, întreprinzătorii geniali, dispar. Capitalismul devine funcţiune de stat. Paradoxal exprimat: capitalismul se biurocratizează.

Instinctul sporirii câştigului şi instinctul creşteri de putere, caracteristice întreprinzătorului sunt deasemenea în declin. *Tot ceeace ca iraţional apărea drept factor hotărâtor într'o aventură în spirit capitalist, dispare. Raţionalizarea, exclude aventura din procesul economic capitalist, dar fixându-i desvoltarea, îi ucide însăşi fiinţa lui intimă, generatoare. Capitalismul s'a desvoltat şi a prosperat în jocul succesivelor opulenţe şi crize, găsindu-şi fiinţa în însuşi jocul „baisse-i“ şi al „hausse-i“, — prosperitate şi depresiune, — singure susceptibile a-i oferi câmpul necesar de aventură, de speculaţie şi de expansiune.* Capitalismul occidental e în declin, pentrucă astăzi ia naştere un capitalism colorat.

E capitalismul galben; mâine, poate, cel negru. Al mongolilor, al negrilor.

E deasemeni capitalismul Statelor până eri tributare industriei occidentului. Capitalismul verde.

Baza agrară, pe care capitalismul occidental o necesită intens e în continuu regres.

Diminuarea acestei baze atrage direct proporţional slăbirea tendinţei capitaliste.

Statele noui capitaliste restrâng, vizibil, exportul hranei în detrimentul marilor centre producătoare şi exportatoare de fabricate. *Aceste centre, de declin capitalist, vor începe deabia acum să înţeleagă principiul economic.*

Blestemul biblic: în sudoarea frunţii să-ţi mănânci pâinea — va deveni lozinca: în sudoarea frunţii tale să produci americăneşte. *Centrele occidentale de producţie se vor raţionaliza. Sufletele şi spiritul uman se vor prăbuşi.* Mecanizarea va împânzi lumea apuseană într'o sfâşietoare, dar inexorabilă afirmare a primatului materialist, economic.

Sistematic, acestea sunt perspectivele, sumbre desigur, pe care Sombart le deschide economiei capitaliste evoluate din statele apusene civilizate(?), la sfârşitul şi apogeul carierei sale ilustre. ***(Pentru un înţelegător al istoriei, perspectivele nu sunt sumbre, iar aspectul procesului de prefacere, apare înviorător şi firesc. Natural, că pe lângă înţelegerea realităţilor, ţi se cere un optimist robust, şi-o încredere în progresul civilizaţiei şi culturei umane. Nepotrivirea structurală între două epoci istorice succesive, nu poate constitui un motiv serios de nelinişte şi întristare.* N. R.).**

Aşezate la răscrucea istorică **a timpurilor noastre şi alcătuite din ceeace ca tendinţă de lege a spiritului uman (Gesetzmässigkeit des geistes) se desvoltă sub ochii noştrii, — primirea acestor perspective nu poate fi eludată“. (Cu atât mai mult, nu avem nici un motiv serios de jelanie. Mai subliniem faptul, care de altfel reiese din cele mai sus relatate, că însăşi ideia planului economic, însăşi ideia unui nou sistem bazată pe o reglementare raţională statală şi socială a vieţii economice, însemnează pur şi simplu declinul capitalismului actual, liberal în structura lui şi anorganic. Dela solidaritatea mecanică şi forţuită a intereselor individuale, se trece la solidaritatea organică a grupului întreg. N. R.).**

Ţara plăteşte

Aflăm din ziarul „Lupta“, că la Ministerul de Interne funcţionează în prezent:

1 Ministru,
3 Subsecretari de Stat,
3 Secretari generali şi
14 Şefi de cabinet.

Nu te revolta cetăţene! Aşa înţelege d. Iorga, economiile!

Legi personale

La Cameră s'a spus de către un deputat, că se aduc legi personale, adică în favorul unei singure persoane.

Cum, adică ăsta este ritmul nou?

Răbdare, cetăţene. Pentru toate legile personale ce se votează astăzi, viitorul guvern naţional-ţărănesc are o lege colectivă: abrogarea tuturor favorurilor acordate de parlamentul actual singuraticelor persoane.

© BCUCluj

Europa federală.

II.

Nu trebuie să credem că federalizarea statelor europene este o problemă nouă. Istoria ne arată federalizarea ca o mişcare a intelectualităţii Europei, care în evoluţia sa de mai multe ori seculară, prezintă evident, diferite forme, esenţial distincte.

De altfel, tendinţe de asociere şi unificare au existat în toate timpurile. Unitatea religioasă, realizată în Evul Mediu, când totul era subordonat primatului bisericii, nu este altceva decât icoana fidelă a sentimentului de unire, care prin însăşi natura lui este profund uman. Este drept că de-atunci n'a mai fost voinţa zeilor, ci stările economice cari au hotărât destinul naţiunilor, dar fondul sufletului omenesc a rămas acelaş în toate timpurile.

Abatele de Saint Pierre a expus într'o lucrare a sa, „Mémoire pour rendre la paix perpétuelle en Europe" (1713—1716), care a avut un mare răsunet, mentalitatea acelei epoci. El concepea o ligă a statelor, în care puterile mari aveau vot permanent. Cele mici trebuiau să-şi aleagă un reprezentant. Deviza supremă era interzicerea războiului. Conflictele să fie supuse arbitrajului unui consiliu, atunci când mediaţiunile ar fi fost infructuoase. Sentinţa arbitrală avea ca forţă de presiune, puterea armelor.

Mai puţin pozitiv decât sistemul francez, este „federalismul statelor libere şi independente", pe care l'a expus admirabil Kant, prin 1795, într'o lucrare despre pacea universală. „Liga Naţiunilor — spunea Kant, primul care a întrebuinţat această expresie — nu tinde numai la achiziţia unei puteri oarecare pentru Stat; scopul său este de a conserva şi de a garanta libertatea unui Stat pentru sine şi simultan pentru celelalte State asociate, fără ca acestea să aibă nevoia de a se supune legilor publicate, sau unei constrângeri exercitate de ligă. Posibilitatea de a realiza această ideie a federalismului, care trebuie să se extindă bineînţeles la toate Statele şi să conducă astfel la pacea eternă, poate să se demonstreze".

Teoria abstractă a păcii eterne a lui Kant a găsit forma sa juridică în „proectul uniunii statelor europene" a lui Karl Christian Frideric Krause, autorul unei istorii a dreptului, în a cărui concepţie, această uniune europeană trebuia să se alăture uniunilor statelor Asiei, Africei, Americei de nord, Americei centrale şi Americei de sud, încorporante egal într'o ligă a dreptului mondial.

Montesquieu, într'un fragment din „Pensées et Fragments inédits", scoate în relief interdependenţa economică a diferitelor state din Europa. Jean Jacques Rouseau publică entuziasmat un extras după proectul abatelui de Saint Pierre, unde studiază legăturile pe cari se construeşte unitatea europeană şi modul cum această realitate de fapt ar putea deveni o realitate de drept, prin semnarea unui pact confederal între toate statele din Europa.

Proudhon vorbea cu multă efuziune despre metafizica internaţională, iar Saint Simon, în colaborare cu secretarul său Augustin Thierry, publică un opuscul, cu ideia fundamentală: „reorganizarea societăţii europene, sau necesitatea şi mijloacele de a uni popoarele din Europa într'un singur corp politic, conservând fiecare independenţa sa naţională".

După revoluţia din 1848 în Franţa şi proclamarea Republicei, ideia unirii statelor europene devine un articol din programul oficial al noului guvernământ francez, după cum mărturiseşte acest final al proclamaţiei solemne a Republicei, publicată în „Moniteur Universel", la 28 Iulie 1848: „on peut dire avec un juste orgueil, le Gouvernement, appuyé sur cette force populaire sera le plus puissant des gouvernements. En servant la France, il servira toutes les nations de l'Europe; le peuple de Paris a ouvert une ère nouvelle; la République francaise fait reprendre à notre patrie le cours glorieux de ses destinées; elle lui rend l'initiative du progrès; elle vient enfin au secours du temps, et des idées qui préparent peu à peu les États unis de l'ancien continent".

Victor Hugo a fost şi el unul din partizanii convinşi ai federalizării europene. Intr'un discurs pronunţat la Guernesay, cu ocazia celei de a 2 aniversare a revoluţiei poloneze, 29 Noembrie 1853, el arată cum înfăptuirea acestei idei ar aduce fericirea tuturor ţărilor. (Actes et Paroles; pendant l'Exil). Intr'o adresă trimisă membrilor congresului de pace dela Lugano, tot din Guernesay, 20 de ani mai târziu (20 Septembrie 1872), el întrevede Republica europeană ca necesară pentru a restabili echilibrul rupt prin războiul franco-german. Ernest Renan gândea în acelaş ritm. La 16 Septemvrie 1870, deci în plin războiu franco-german, el scrie lui Strauss, spunând că „vede în realizarea ideii unirii statelor din Europa, obstacolul necesar pentru reînvierea oricărui alt războiu". (Publicată în Journal des Débats).

Cu războaiele din 1870, dar mai ales din 1866 şi cele napoleoniene, proiectul federalizării a fost complect scos dela ordinea zilei. Ideologia lui Napoleon a reconstituit Europa fundată din nou pe principiul naţionalităţilor, dar n'a putut să şteargă şi istoria în ale cărei anale tendinţa de unificare europeană a trasat impresionant, deşi efemer, primele rânduri.

Până la războiul mondial, politica statelor europene s'a inspirat dela alte surse. Trebuind să guverneze o alcătuire inconsistentă de elemente eterogene — am numit Europa din 1914— s'a ales şi utilizat principiul echilibrului european, care în esenţa sa, tindea să împiedice supremaţia unei singure puteri. Natural că oricât de perfectă ar fi fost arta politicei, era absolut imposibil ca o astfel de alcătuire să dăinuiască. Nu este lipsită desigur de spirit, butada lui Ionathan Swift, care spunea că „echilibrul european este comparabil cu un edificiu de o structură aşa de subtilă, încât s'ar dărâma, dacă o singură vrabie s'ar aşeza pe marginea acoperişului".

Cu isbucnirea războiului din 1914 aşezarea de state, care exista înainte s'a prăbuşit ca un castel de cărţi de joc. Este drept că tratatele de pace dela Versailles, Sèvres şi Trianon au dat un aspect mai firesc Europei, dar criza economică care a bântuit şi mai stăruesţe încă, a împiedicat adaptarea definitivă a nouilor state la ritmul impus de un complex de circomstanţe, încât haosul este astăzi mai mare decât altădată, iar prăpastia, mai aproape.

Ca o reacţiune corespunzătoare a revenit iar pe tapet problema unirii statelor europene în faţa greutăţilor şi pericolelor ce se ridică tot mai ameninţătoare, tot mai grave. Evident, această problemă are numeroase puncte comune cu ideile trecutului, dar se deosebeşte profund de toate tendinţele precedente, atât în condiţiunile sale prealabile, cât şi în esenţa sa şi chiar în scopurile sale.

„Lumea — spune foarte plastic R. Condenhove Kalergi — devine din zi în zi, mai mică; progresul tehnicei apropie mai mult oraşele şi ţările. In timp ce procesul de integrare se desvoltă în univers, Europa merge treptat către diviziunea atomică. Europa trebuie să ştie că diferenţierea fără integraţiune conduce la decadenţă şi că politicii sale analitice trebuie să-i ia locul o politică sintetică. Nu este în consecinţă, decât un mijloc pentru a evita ruina şi anume: uniunea economică a democraţiilor continentale".

Gh. I. Popescu.

Moravuri.

Un inspector general din Mini rul de interne, exemplar tipic Pristanda ajuns, discutând ultim evenimente politice cu un profe universitar de marcă, deputat op ţionist, a afirmat cu neobrăzare mătoarele:

„Ce nu ştii că sunt liberal? D camdată nu fac politică, pentrucă deslegare dela Franasovici. In sit ţia mea se află şi Mitică, Costică şi-a înşirat o droaie de mitici, re zentanţi ai autorităţii, pentru al rei prestigiu, „conform mesagiului gal" guvernul actual dărâmă ch morile de vânt, pentru a-l resta Nu ne miră în starea de astăzi a ravurilor noastre publice, sabota sistematică a guvernării naţional răniste. Hotărât lucru, pentru aceşti estropiaţi ai naturii care a tuiesc protipendada noastră bi cratică, cât şi pentru imbecilii far care populează bulevardele şi caf lele bucureştene punând ţara la c în sindrofii cu miros oriental, va bui să se instaleze într'o bună zi fo robustă şi masivă a unui pumn fier, care să curete atmosfera de asmele decreptitudinii morale, re tegrând astfel majoritatea răbd şi muncitoare în prerogativele ei verane, consfinţite de principiul ţei numerice.

Primăria Municipiului Cluj.

No. 12849—1931.

Obiect: Rezultatul constatărilor făc de către Comisiunea delegată prin No. 12039—1931 pt. lămurirea ca accidentului mortal din Parcul „Grăd Bărnuţiului" în urma frângerei unei c de pe un arbore secular, precum şi p punerea aceleia cu privire la măsurile sunt a se lua pt. evitarea cât mai p bilă a astorfel de accidente.

Hotărâre:

Delegaţia Consiliului văzând proc verbal dresat din 25 Iunie cor.. de c Comisiunea menţionată mai sus, ia despre celea constatate şi cuprinse procesul verbal din chestiune relati lămurirea accidentului. Vede pe de lămurit, că accidentul regretabil s'a dus în urma unei furtuni excepţional puternică, neaşteptată fără de a pute prevăzută craca ruptă fiind în de vegetaţie şi sănătoasa.

Pentru evitarea pe viitor a acciden de asemenea natură, hotăreşte extirp tuturor arborilor de plopi seculari, numai succesiv, considerând menirea lora în ce priveşte frumuseţea, umbr aerul curat binefăcător al Parcului.

Până la definitivă scoatere a tut plopilor cu dimenziuni mari în prox sezon mort pentru vegetaţie se vor puta toate crăcile groase, rămânând t chiurile arborilor.

Serv. economic este invitat a exe la timp potrivit lucrările de sus înce cu cei mai periculoşi cari urmează s extraşi în primul rând, totodată va griji de prevedere în proiectul de b pe 1932 a sumei corespunzătoare şi cesară pentru continuarea lucrărilor m ţionate pe anul viitor, făcând propu cuvenită pt. înlocuirea arborilor dep cu alte soiuri mai rezistente.

Serviciul Intreprinderilor se invită, de urgentă să pregătească tăbliţe p vite cu inscripţii de avertisment, ca blicul în caz de furtună să nu se postească sub arbori, ci să treacă la murile periferice, cari se vor aşeza intrările în Parc, precum şi la inter ţiile principale ale cărărilor.

Se va comunica în scris mulţumi recunoştinţă dlui inginer inspector ge silvic Zeicu pt. munca preţioasă de ca membru în Comisiunea delegată face cercetările.

Prezenta hotărâre se va comunic ziarele locale pentru publicare.

Serviciul economic este încredinţa executarea.

Cluj, din şedinţa Deleg. Cons., ţi la 3 Iulie 1931.

p. primar:
ss. R. Tuffli.

Secretar genera
Indescifrabil.

Primăria Municipiului Cluj.

No. 23841—1931.

PUBLICAŢIUNE.

Primăria Municipiului Cluj publică licitaţie pentru furnizarea de îmbrăcăminte, chipiuri şi ghete pe seama servitorilor, vizitiilor şi desinfectorilor Primăriei şi anume: pentru 50 costume de iarnă (vestă, veston, pantaloni), 50 chipiuri şi perechi ghete.

Ofertele scrise şi sigilate împreună cu garanţia de 5%, care se va întregi după adjudecare la 10% din valoarea formularului se vor prezenta comisiunei de licitaţie (camera 4), în faţa căreia se va ţinea licitaţia.

Furniturile trebuiesc livrate în termen de 30 zile dela primirea bonului de comandă şi vor fi preluate în edificiul Primăriei din Piaţa Unirii No. 1, de Comisiunea de recepţionare.

Caetul de sarcini şi condiţiunile de licitaţie se pot vedea în camera 17 a Primăriei.

Licitatorii spre a fi admişi la licitaţie trebue să întrunească condiţiunile prevăzute de normele generale pentru ţinerea licitaţiilor publicată în „Monitorul Oficial" No. 127 din 4 Iunie 1931.

Licitaţia se va ţinea la Primăria Municipiului Cluj (camera 4), în ziua de 16 August 1931, ora 10 a. m.

Furnitura se va face pe riscul furnizorului.

Cluj, la 9 Iulie 1931.

Primăria Municipiului Cluj.

Serviciul Zootehnic şi Sanitar Veterinar al Municipiului Cluj.

No. 569—1931.

Publicaţiune.

Se aduce la cunoştinţa onoratului public consumator de ghiaţă, că cu ziua de 14 Iunie a. c. preţul gheţei artificială fabricată la fabrica de ghiaţă a Municipiului Cluj, s'a stabilit provizoriu după cum urmează:

1 tablă de ghiaţă transportată la locul destinaţiei 13 Lei.

1 tablă de ghiaţă ridicată dela fabrică 11 Lei.

Totodată rugăm on. public, ca orice neîndestuliri sau reclamaţii să binevoiască a le trece în caietul de reclamaţie (prevăzut cu sigilul şi iscălit de Directorul Abatorului) ce să află la transportatorii de ghiaţă şi la fabrica din abator. In caz că ar nega prezentarea caetului de reclamaţie, rugăm on. public să se adreseze Direcţiunii Abatorului, verbal, în scris sau prin telefonul No. 19.

Cluj, la 20 Iunie 1931.

p. Primar:
R. Tuffly.

Şeful Serv. Zoot. şi San. Vet., Med. Vet. Inspect.
P. Tofan.

Direcţiunea Clinicilor din Cluj.

Nr. 3240—1931

Publicaţiune

Comisiunea de licitaţii de pe lângă Clinici, în ziua de 22 Iulie 1931, orele 9 dimineaţa, va ţinea în Cluj, Str. Mico 3, a doua licitaţie publică, — cu termen scurt — cu oferte închise şi sigilate pentru aprovizionarea Clinicilor cu laptele necesar, până la 1 Iulie 1932.

Caietul de sarcini se poate vedea în acelaş loc.

Nu se vor lua în considerare oferte referitoare la o cantitate mai mică de 75 litri.

Cluj, la 25 Iunie 1931.

Direcţiunea Clinicilor.

No. 2108—1931.

Publicaţie

In ziua de 25 August 1931, orele 9 dim. se va ţine în Cluj, Str. Mico 3, licitaţie publică, cu oferte închise şi sigilate pentru instalaţiuni de frigorifer şi fabricarea de ghiaţă. Caetul de sarcini, precum şi ori-ce informaţiuni se dau în acelaş loc.

Cluj, la 13 Iulie 1931.

Direcţiunea Clinicilor

© BCUCluj

O interesantă concepţie protecţionistă a d-lui Mihail Manoilescu

Dl Mihail Manoilescu a scris o carte intitulată „Teoria protecţionismului şi a schimbului internaţional" publicată la Paris şi'n franţuzeşte. O carte foarte bună şi merită cu atât mai mult această notă, cu cât, în afară de teoreticianii socialismului român, dsa pune în mod clar, hotărât şi precis pentru prima dată în ştiinţa economică românească problema funcţiunii creatoare de valori a industriei, rupând atât cu tradiţia echivocului şi-a ipoteziei profesate decenii de-arândul de reprezentanţii burgheziei române, cât şi cu nenorocita „teorie a industriei parazitare", care alimentează şi astăzi multe scăfârlii de gură-cască Este adevărat, că şi dl Zeletin atacă aceasta problemă, însă din punct de vedere sociologic şi istoric, pe un plan materialist dialectic destul de interesant însă nu în mod destul de realist. Dar dl Manoilescu nu este nici revoluţionar şi nici marxist. Dsa este burghez, si'n această calitate făureşte o teorie a protecţionismului, privit, în afară de perspectivele istoriei, pur tehnic. Este o tendinţă de a se fixa economia politică ca ştiinţă perfect obiectivă, desbrăcată de orice preocupări finaliste. Maniera aceasta, convine atât temperamentului dlui Manoilescu cât şi tendinţelor sale social-politice nemărturisite.

Autorul încearcă şi reuşeşte să ne ofere un capitol interesant de economie pură. Aceasta ar fi calitatea şi defectul totdeodată al cărţii. Defect, pentrucă nu captivează, nu declanşează prin sugestiile ei preţioase, energii creatoare. Nu ştiu cum a fost primită în străinătate (în afară de elogiile lui Clemer Hantos), în ţară însă n'a stârnit nici un interes, iar cele câteva critici cu care a fost primită îi sunt nefavorabile. I s'a făcut o nedreptate? Da. De ce nu captivează inteligenţa practică şi creatoare teoria dlui Manoilescu? Pentrucă dsa, dintr'un scrupul teoretic se refuză oricărei înţelegeri finaliste a lucrurilor, a raporturilor dintre om şi ambianta naturală şi socială care-i satisface dezideratele lui firesti, crezând că astfel îşi conservă intact prestigiul de cercetător obiectiv. In ceeace priveşte atitudinea pur teoretică faţă de problemele vitale ale gândirei noastre, iată ce spune Karl Marx în „Tezele sale asupra lui Feuerbach": „Feuerbach, socoteşte că singură atitudinea teoretică, este o atitudine într'adevăr umană, şi el nu resizează şi nu defineşte latura practică decât sub aspectul sordid al fenomenului. Pentru acest motiv, Feuerbach, nu înţelege semnificaţia acţiunii revoluţionare practice şi critice. In practică omul trebuie să încerce adevărul, adică realitatea şi puterea ideilor sale: prin practică el poate proba că ideile sale sunt din această lume. Filozofii n'au făcut altceva, decât să interpreteze lumea în diferite chipuri; este vorba s'o schimbăm". Karl Marx, Thèses sur Feuerbach, citat de Max Eastman în „La science de la revolution".

Nu pretindem dlui Manoilescu să schimbe structural lumea social-economică burgheză, întrucât dsa nu este revoluţionar, dar iarăş nu ne putem imagina, cum dsa un om de realităţi, să ia în faţa vieţii o atitudine de filozof, neglijând de dragul unor cantităţi potrivite ideal, complexul fenomen al vieţii economice.

Excluderea voită a elementelor etico-sociale, explicarea experimentală în temeiul faptelor şi cantităţilor observate, fixarea unei legi desprinsă din masa fenomenelor cercetate, aceasta a fost maniera în care şi-a conceput lucrarea dl Manoilescu. Calitatea sa de inginer l'a ajutat în acest sens, punându-l în situaţia de a folosi cu uşurinţă datele tehnice ale problemei. Noi vom folosi datele şi sugestiile sale pentru soluţiile noastre de viitor, unde credem că nu ne potrivim. Dl Manoilescu este un pozitivist. Noi am adoptat o concepţie pragmatic finalistă, în disciplinele economico-sociale, folosind toate datele ştiinţei, tehnicei şi experienţei, pentru fericirea omului şi-a grupului întreg. Oricât de obiectivă ar fi metoda impusă de „teoria spectaculară" a cunoştinţei (Max Eastman), noi nu ne putem mulţumi când este vorba de oameni şi de raporturile dintre ei şi viaţa economică, să constatăm fenomenele şi să trecem boiereşte mai departe.

Dar, după câte am priceput noi, nu acesta a fost scopul dlui Manoilescu. Fără un ţel aparent, dsa a vroit şi-a reuşit să ne ofere câteva pagini de economie pură. Evident, scrutând mai adânc intenţiile autorului, observăm totatâtea sugestii dinamice, pentru politica economică a României, sugestii care îmbracă complect aspiraţiile generaţiei noastre. Dl Manoilescu face abstracţie de existenţa claselor sociale, de cei doi termeni antagonici ai procesului social, individ, colectivitate. De aceea soluţionarea chestiunii programatice a industrializării României moderne, o condiţionăm într'un viitor mai îndepărtat de posibilitatea sintezei aspiraţiilor grupului întreg (monopol-public) şi-ale individului (monopol-privat). Dar înainte de a marca diferenţa de concepţie între noi şi dânsul să rezumăm pe scurt tezele dlui Manoilescu:

1. „Munca industrială este mai productivă în principiu decât munca agricolă. Sărăcia statelor agrare, se datoreşte agriculturii: Este o temă veche reluată cu succes de dsa şi prezentată cu o masivă şi originală argumentaţie, prin elocvenţa unor cifre irefutabile".

2. „Relaţiile de schimb între două state se potentează în măsura progresului lor industrial. Intre două state deopotrivă avansate sub raport industrial relaţiile de schimb sunt mai puternice, decât între un stat industrial şi unul agrar, aceasta pentru motivul echivalenţei capacităţii de achiziţie a fiecărui stat în parte.

Statul agrar sau se ridică printr'un efort constant la acelaş nivel cu cel industrial, şi'n acest caz îşi conservă independenţa economică şi politică, sau rămânând în stadiul agrar, este sortit a fi transformat în colonie economică".

3. „Excluderea oricărui element de politică socială, dsa ignorând existenţa claselor şi-a raporturilor de producţie corespunzătoare structurii sociale. Avuţia naţională şi creşterea ei progresivă este concepută ca un tot organic, din care patrimoniul individual sau al unei clase face parte integrantă din patrimoniul grupului întreg, iar progresul acestora se identifică cu progresul general a societăţii organizate în statul deopotrivă protector". Deocamdată, această judecată coincide cu interesele poporului român, dar noi, nu comitem eroarea dlui Manoilescu, care este a oricărui economist liberal, de a ridica această formulă la valoare de axiomă şi de a neglija elementul politico-social, al repartiţiei juste a venitului naţional, pentrucă aşa o reclamă protecţia capitalului biologic şi sufletesc naţional, centrul de gravitate al puterii statale în tendinţele ei imperialiste.

După cea mai dreaptă judecată, nu putem susţine cu temeiu, că bogăţia câtorva cavaleri ai industriei profită deopotrivă atât lor cât şi claselor muncitoare. Măsura de profit a păturilor muncitoreşti este disproporţionată în raport cu partea ei de contribuţie la procesul productiv. Cu teoria valorilor economice create, a posibilităţilor de plasare a forţelor muncitoreşti, a echilibrului bugetar şi situaţiei valutare, n'ai rezolvat criza socială şi n'ai dat satisfacţie deziderateloe etice şi economice ale societăţii întregi.

4. Dl Manoilescu complectează sau mai exact depăşeşte concepţia protecţionistă a lui List, prin nota obiectivităţii şi-a argumentaţiei statistice. Dsa se apropie mai mult de Weber, care scindează domeniul economiei sociale în două: ştiinţa economică obiectivă (Wertfrei) care constată şi explică fenomenele şi politica economică, care înfăptuieşte concret ideile economice desprinse din experienţă, în funcţie de idealurile permanente ale naţiunii.

Pentru List, protecţionismul industrial, are un caracter educativ-economic (exercitarea facultăţilor creatoare ale naţiunii în nobilul şi complexul aparat al industriei). Doctrina lui List este naţionalistă şi culturală, bazată pe ideia progresului civilizaţiei şi culturei urbane (industria a creiat şi desvoltat oraşul modern) pe ideia apărărei naţionale etc.

De aceea List, consideră protecţionismul industrial ca o categorie istorică, necesară în faza de tranziţie din stadiul agrar, în cel industrial. Dar dl Manoilescu ignorează evoluţia istorică a economiei occidentale, considerând protecţionismul ca o categorie economică universală şi general valabilă. In faza iniţială industrială este necesar pentru motivul legiuit al inferiorităţii economice a grupului protejat, după această fază protecţia este dictată ca un principiu „terapeutic" de politică economică, împiedecându-se concurenţa pe piaţa internă a unor produse inferioare calitativ. Nu preţurile interesează, ci calitatea mărfii. Pe lângă aceasta, se mai adaugă nevoile fiscale, muncitoreşti, nevoile economiei financiare etc. Aci stă toată originalitatea teoriei dlui Manoilescu. Este însă justă formularea sa? Aceasta se poate discuta. Istoriceşte nu se poate susţine. Se pune întrebarea: în cazul unei uniuni vamale europene, cum mai rămânem cu teoria protecţiei permanente a dlui Manoilescu?!

5. Industria reprezintă factorii dinamici ai societăţii, agricultura este statică.

Lăsând la o parte partea polemică a lucrării, în care autorul critică atât concepţiile protecţioniste existente (în special teoria lui List), teoria ricardiană a liberului-schimb, cât şi formulările personale privitoare la productivitatea muncii industriale (centrul de gravitate al lucrării), preţul de cost, cu posturile de bilanţ care intră în calculul acestuia, venitul net a cărei noţiune o fixează într'un mod cu totul personal şi distinct de economiştii clasici, cam la aceasta s'ar rezuma principiile din care şi-a închegat lucrarea. Efortul său tehnic, de justificare teoretică a protecţionismului industrial, este cât se poate de lăudabil.

Prin acceptarea teoriei dlui Manoilescu, s'ar strâmta puţin punţile de trecere între noi şi occident, dela care nu avem de luat decât capital eftin necesar industrializării, realizările progreselor tehnice şi ştiinţifice, pe care să le folosim în interesul nostru. Relaţiile de schimb cu străinătatea s'ar raţionaliza, creindu-ne un fel de quasi-autarchie economică, absolut necesară independenţei şi prosperităţii noastre. De altfel aceasta este tendinţa tuturor statelor semi-capitaliste din orientul european. Rusia bolşevică, continuă opera economică (bine înţeles într'o nouă structură econ.) mercantilistă a Rusiei ţariste. Felix Somary susţine acest lucru, observând procesul de sindicalizare forţată (legală) a republicii roşii, perfect asemănătoare cu procesul de sindicalizare silită a Rusiei ţariste. In timp, ce în occidentul european se ducea o luptă în contra cartelurilor contractual-voluntare, ţarismul lupta pentru făurirea sindicatelor legale, prin influenţa statului, care tindea să-şi conserve independenţa economică şi puterea politică. Acest fapt a apropiat Rusia ţaristă de Franţa, al cărei capital eftin îl folosia pentru industrializarea ţării.

Sensul istoriei popoarelor agrare se defineşte astfel: sau acceptă cu resemnare a fi înfrânte şi transformate în colonii economice sau se industrializează silit. Rusia ne dă un exemplu eclatant, prin tendinţa ei spre quasi autarkie economică. Quasi-autarkie economică, întrucât relaţiunile de schimb cu străinătate sunt un fel de supapă de siguranţă a economiei interne, permiţând o interpenetraţie a culturii şi civilizaţiei occidentale, dar totdeodată şi un mijloc pentru imperialismul la început economic, pe urmă politic.

Agrarianismul, este o formulă de grup primar sau de clasă socială în descompunere. Exemplu, mişcarea fiziocrată în Franţa anţerevoluţionară. Din fericire nu ne găsim, cel puţin ca înţelegere, în nici unul din aceste stadii. Nu greşim, dacă afirmăm că dl Manoilescu ne situiază precis în realităţile noastre social-economice oriental-europene, punând capăt periculoasei controverse dintre agricultură şi industrie. Soluţiile dsale sunt înviorătoare şi aducătoare de nădejdi, iar cartea sa este de o remarcabilă valoare ştiinţifică. Care va fi structura societăţii româneşti viitoare şi care sunt metodele de industrializare a ţării, acestea nu-l privesc pe dsa, ci pe noi. Deocamdată ni se fixează în minte cuvântul aspru: *silit. Intre noi şi dl Manoilescu există totuş o punte de trecere indiscutabilă: protecţionismul industrial.*

Petre Ţuţea.

Ţara arde de necaz şi... d. Vâlcovici vrea să dea ceasul cu 2 ore înapoi.

Unul din specialiştii d-lui Iorga, trântit ministru de comunicaţie a crezut şi domniasa că trebuie să se facă cunoscut prin vreo măsură excepţională.

La început, dlui Vâlcovici nu-i convenea timpul şi a dat ordin să fie dat cu un ceas înapoi. Acum s'a gândit, s'a răsgândit şi a aflat de bine acest domn specialist că nu este bine aşa şi că ar fi mai bine ca timpul săfie dat cu 2 ceasuri înapoi.

Iată cu ce se ocupă miniştrii astăzi când atâtea mari probleme frământă ţara românească.

Aidoma ca'n istorie domnule Iorga. Turcii asediază Constantinopolul şi călugării discută despre sexul îngerilor.

Sau pe româneşte... Ţara arde de necaz... şi d. Vâlcovici se joacă cu ceasurile !

VINURI „Fetiţa virgină" şi „Rizling" din Teaca
au sosit la Hotel şi Restaurant cu grădină de vară
„COROANA" Cluj, Calea Victoriei
Lăutarul cântăreţ LUDOVIC VIRAG
cântă zilnic cu orchestra sa
6—1

© BCUCluj

Revizionismul maghiar.

Tineretul maghiar şi revizuirea tratatelor.

Şcoala maghiară contimporană, prin educaţia şovină şi iredentă ce-o sădeşte în spiritul tineretului, comite o adevărată crimă contra societăţii umane. Azi, când toate ţările pământului se nizuiesc a propaga ideile de înfrăţire a popoarelor şi de pacifism, Ungaria pregăteşte tinerile generaţii în spiritul războinic al unei revanşe, care să se sfârşească prin reintegrarea Ungariei mutilate în vechile ei fruntarii şi graniţe, ca pe timpul *Sf. Ştefan*. Conduşi de lozinca: *„Nem, nem, soha!"*, tinerile generaţii maghiare uită, că şi alte popoare au dreptul să trăiască libere şi independente în apropierea şi vecinătatea poporului maghiar. Organizaţi în unităţi de *„levente"* şi *„vitézek"*, tineretul maghiar primeşte o educaţie militărească foarte accentuată, fiind astfel pregătită pentru orice eventualităţi războinice.

In şcoală, se învaţă la geografie şi istorie, despre teritoriile anexate *Cehoslovaciei, României şi Jugoslaviei, că sunt teritorii ungureşti, cari printr'o pace nedreaptă au fost anexate numai vremelnic statelor vecine, şi cari trebuiesc redobândite prin forţa armelor, dacă nu se poate alt fel!*

Va să zică şcoala ungurească, nu recunoaşte sentinţa dreaptă a păcii încheiate prin tratatele ce-au urmat războiului mondial şi creşte tânăra generaţie în ura şi nerespectarea acestora. Dar atunci cum stăm cu ideia pacifistă şi declaraţiile pacifiste, făcute de politicianii maghiari în faţa *Ligei Naţiunilor?*

Studenţimea maghiară are un rol foarte activ în propagarea curentului şi mişcării revizioniste. Cu toate acestea fostul preşedinte din anul trecut al *„Uniunii studenţilor maghiari"*. *Padányi Béla*, vorbind de mişcarea revizionistă din *Ungaria*, nu-i mulţumit de activitatea studenţimei în această importantă problemă de stat a naţiunei maghiare. *Padányi*, spune: *„Tineretul maghiar încă nu şi-a revendicat partea care i-se cuvine şi cum i-se cuvine, din această mişcare, n'a acţionat aşa cum opinia publică este obicinuită să cunoască manifestările tineretului maghiar.*

„Este însă cert că organizaţiile studenţeşti îşi au punctul de vedere comun şi bine stabilit în privinţa revizuirii. Simţămintele lor în această direcţie nu se pot contesta. In orice organizaţie, la întrunirile ei, când bate miezul nopţii, membrii se ridică în picioare la lozinca: „SA NE ADUCEM AMINTE DE TRIANON, SA NE ADUCEM AMINTE DE ŢARA NOASTRA MUTILATA".

„Abia dacă se cunoaşte vre-o organizaţie în statute căreia să nu fie fixată făţiş, fie în mod secret, ideia revizuirii, ba se cunosc multe organizaţii, *AL CAROR DRAPEL A FOST ACOPERIT CU GIULGIU DE DOLIU, PE CARE NU-L VOR RIDICA, DECAT ATUNCI, CAND VECHILE HOTARE VOR FI RESTABILITE".*

„Azi, studenţimea maghiară trebuie să facă uz de legăturile pe cari le are cu străinătatea.

„La congresele studenţeşti din străinătate, studenţimea ungară trebuie să redea cu mult curaj dorinţele şi gândurile maghiare".

„Tineretul în părerile sale este liber şi independent, *el trebuie, deci, să exploateze CU CURAJ ACEASTA LIBERTATE ŞI INDEPENDENŢA IN INTERESUL REVIZUIRII. El are datoria să se pronunţe categoric şi tare în faţa străinătăţii, pentru ca să se încălzească cei indiferenţi şi pentru ca să se înfricoşeze duşmanii".*

„Tineretul universitar maghiar să strige în urechile lumii că această ţară-i este strâmtă", etc.

Bursele pe care statul maghiar le acordă studenţilor pentru studii în străinătate se dau numai sub rezerva îndeplinirei următoarelor condiţiuni, la îndeplinirea cărora studentul maghiar este legat prin cuvântul său de onoare: *„că va da tot concursul pentru propagarea mişcării revizioniste, că va da deslușirile necesare străinilor, pentru cunoaşterea acestor teze de dreptate a nefericitei şi mutilatei Ungarii, că va ţine conferinţe şi va face cunoscută cauza prin scris" etc.* Şi astfel, studentul maghiar ce pleacă în străinătate e înhămat la carul mişcării revizioniste, la a cărui înaintare îşi depune tot efortul său tineresc şi toată capacitatea sa de-a argumenta şi-a convinge nişte străini creduli.

Şi astfel, devine cazul că ziarele străine aduc vestea:

„La Clubul studenţesc internaţional dela Geneva, studentul Bende György, a ţinut o conferinţă asupra posibilităţii internaţionale a unei revizuiri a tratatelor de pace. Conferenţiarul a tras concluzia, că revizuirea tratatelor este condiţiunea prealabilă a păcii durabile".

Desigur, că prin redarea *Transilvaniei Ungariei*, pacea mondială va fi asigurată, sau prin destrămarea *Cehoslovaciei* redată în parte tot *Ungariei*. Românii şi Cehii s'ar împăca cu soarta şi n'ar periclita cu războiu pacea durabilă a Europei şi a întregii lumi.

Ce afirmaţii simpliste şi stupide, dar când te gândeşti că totuşi ele sunt ascultate de către străini te apucă o furie, sau un dispreţ!

Şi în continuare la conferinţa tânărului *„levente", Bende György:*

„După conferinţă a urmat o discuţie(?) vie şi interesantă(!), la care au participat supuşii celor mai diferite naţiuni. Prezidenţia a fost ţinută de Dr. Gyggenheim, profesor la Institutul des Hautes Etudes Internationale dela Geneva".

Şi desigur, că tânărul *Bende*, ca şi toţi conferenţiarii revizionişti maghiari, au descris bietul *Ardeal*, cu ţinutul *Moţilor*, sau cu *Ţara Haţegului*, ori a *Oltului ca veritabile cuiburi de maghiari şi săcui deslipiţi cu forţa de la milenara Ungarie*. Şi în plus, o fi mai adăugat, *că generaţiile tinere maghiare prin foc şi sabie, dacă nu altfel, vor recuceri aceste pământuri ungureşti, fără de cari existenţa nobilului popor maghiar e în pericol de moarte!* Şi afirmaţiile tânărului provoacă serioase şi interesante(?) discuţii!

Şi iată cum în *„Cetatea păcii"*, care este *Geneva*, se complotează în mod mişelesc împotriva păcii şi tratatelor echitabile, croite prin jertfa la milioane şi milioane de oameni.

Şi *Ungaria* se pregăteşte pentru războiul revanşă de mâine, în timp ce nouă ni se dau lecţii de pacifism, dezarmare, uniuni europene, etc... *Iată menirea tinerelor generaţii ungare, cari se cresc în spiritul de provocare şi instigare la un nou masacru european, din care cauza lor să triumfeze în dauna câtorva popoare paşnice, ce trăiesc în apropierea vezuviului balcanic şi-a pericolului roşu. Dar să nu se uite trecutul, că Ungaria a fost principala vinovată şi responzabilă pentru aţâţarea războiului mondial, a căruĭ ororĭ mai trăiesc recent în memoria noastră a tuturora.*

Dar ce face „Mica Antantă a Studenţilor" („P. E. E.") noştri?

Desigur, că nu-şi îndeplineşte scopul şi menirea ce şi-a propus'o, în modul acela activ şi intens cum o îndeplinesc societăţile studenţeşti maghiare. Ştiu, că congresul ei pentru anul acesta a eşuat complect, din cauza lipsei de organizare sistematică. Şi va trece mult până ce un membru al *„P. E. E."* va ţine conferinţe cu răsunet à la *Bende György*, unde să combată şi să contrabalanseze ideile criminale ce se îndreaptă în contra integrităţii statelor ce compun *Mica Antantă*, idei şi curente propagate de cei mai aprigi duşmani ai noştri, de *Unguri!* Ce-a făcut până în prezent *„P. E. E."*? A ţinut 2 congrese, cu lungi tirade oratorice, sfârşite printr'un banchet somptuos şi-o excursie de plăcere, încolo: *nimic!*

Ar fi de dorit, ca şi studenţimea noastră ce face parte din *Mica Antantă Studenţească*, să-şi ia rolul într'un mod mai serios şi să muncească intens pe un teren, unde avem cea mai mare lipsă de muncă şi activitate.

Petre Petrinca.

Sinceritatea domnului Duca.

Evenimentul excepţional care a surprins vremea din urmă a fost o stupidă discuţie asupra Restauraţiei. D. Duca, Goga şi Brătianu s'au supralicitat în cel mai americănesc stil, în materie de carlism. Noroc că ţara românească mai are şi puţină memorie, căci altfel d. G. Brătianu ar fi pretins că este carlist dela naştere, d. Goga, dela Unirea principatelor şi d. Duca... dela căderea imperiului bizantin.

*

Incontestabil d. Duca a fost pus într'o grea dilemă, trebuind să justifice şi atitudinea dela 8 Iunie 1930 şi cea de astăzi. Şeful liberal... s'a executat. Gurile rele spun că... a fost executat.

Cu o argumentaţie demnă de cel mai prost ministru de externe pe care l-a avut ţara românească — d. Duca are şi această reputaţie în cercurile politice — urmaşul lui Vintilă Brătianu explică simplist totul printr'o teorie. Teoria sincerităţii. D. Duca spune că a fost sincer şi acum un an când afirma că „mai bine se retrage din viaţa politică decât să întindă mâna acestui om" (este vorba de M. Sa Regele Carol II) şi este sincer şi acum când se proclamă servitor devotat al Coroanei.

Nu ştim de ce să ne mirăm mai întâiu. De tupeul dlui Duca, sau de majorităţile dlui Iorga, cari n'au reacţionat cât de cât la prostiile şi insultele ce se debitau la tribuna Camerei.

—oxo—

Prima de export la grâu — o mare afacere.

Inspirat de geniul negativ al d-lui Manoilescu, guvernul a găsit de cuviinţă să vină în ajutorul agriculturii năpăstuite, prin acordarea unei prime de 10.000 lei la vagonul de grâu exportat.

Asta înseamnă întâiu, că preţul pâinei se va scumpi şi al doilea, că ţăranul român cultivator de grâu nu va primi în plus nici un ban. Prima de 10.000 lei o va încasa în schimb o droaie de speculanţi ce vor face exportul grâului. La nici un caz ţăranul dela sate.

Ne întrebăm: guvernul legiferează pentru speculanţi?

D. Iorga va trebui să intervină de urgenţă pentru ca să înăbuşe în faşe această formidabilă porcărie.

Dar ce să mai apelăm la domniasa când ştim prea bine că omul dela Văleni a devenit sub tutela sinistrului vraciu Costică Argetoianu, ca o nemţoaică fără temperament.

Dela Consulatul Italian din Cluj.

In atenţiunea studenţilor români cari studiază în Italia.

Consulatul Regal Italian ne comunică cu rugămintea să publicăm, că studenţii români ce intenţionează să se înscrie la Instituţiile sau Universităţile italiene trebue să se prezinte Consulatului Regal Italian în Cluj — Calea Dorobanţilor No. 5 — cererile de admitere cu documentele relative până la data de 20 August 1931. Nici o cerere întârziată nu se va accepta.

Deasemenea Consulatul Regal Italian din Cluj ne înştiinţează, că începând cu 1 Iulie crt. nu mai este necesară viza consulară pe paşapoartele cetăţenilor români, care doresc să călătorească în Italia sau trebue să traverseze Italia pentru a merge în oricare altă ţară.

Primăria Municipiului Cluj.

No. 10.670—1931.

Obiect: Turbarea pe teritorul Municipiului Cluj. Prelungirea Carantinei.

Publicaţiune.

Constatăm, că turbarea la câini şi pisici continuă să dăinuiască pe teritorul Municipiului Cluj, după cum reiese şi din Buletinele cele mai recente ale Institutului de Microbiologie şi Patologie Veterinară cu Nrii 3102 D, 3103 D, 3107 D şi 3198 D—1931. Apoi văzând Ordinul Dir. Min. IV. Cluj Secţia Zootehnică No. 2355 din Iunie 18 a. c. care ordonă, că aplicarea măsurei preventive a exterminărei câinilor vagabonzi prevăzută de lege este obligatorie pentru toate oraşele şi municipiile din ţară.

De aceea aducem la cunoştinţa On. public din Cluj următoarele:

Ordonăm carantina tuturor câinilor şi pisicilor aflătoare pe teritorul *oraşului Cluj pe timp de 3 luni începând cu ziua de astăzi.*

Toţi proprietarii sunt obligaţi să-şi ţină câinii legaţi atât ziua cât şi noaptea. Pe stradă vor putea umbla numai câinii provăzuţi cu botniţă şi conduşi *de lanţ, sfoară* sau curea. Prezentarea proprietarilor cu câni în localurile publice sub orice formă este interzisă.

Proprietarii de câni sunt datori să avizeze imediat Primăria Municipiului (serviciul sanitar veterinar) despre orice îmbolnăvire a animalelor, precum şi cazurile de moarte ale acelora.

Tratamentul animalelor bănuite de turbare, se va face de către medicii veterinari oficiali, asemenea şi autopsia cadavrelor.

Toţi aceia care vor contraveni acestui ordin, se vor amenda cu 5000 Lei şi închisoare până la 6 luni conform legilor de poliţie sanitară veterinară şi al regulamentului general de aplicarea legii.

Cluj, la 22 Iunie 1931.

p. Primar: **R. Tuffli.**

Şeful Serv. Zootehnic şi Sanitar Veterinar: **P. Tofan.**

Primăria Municipiului Cluj.

No. 11402—1931.

Publicaţiune de licitaţie.

Se aduce la cunoştinţă publică, că în ziua de 18 Iulie a. c. la orele 11 în localul Primăriei Gilău se va vinde prin licitaţie publică orală 220 grămezi de crengi aflătoare în pădurea Gilău 153 grămezi de crengi din pădurea Luna, Gilău şi 101 grămezi din pădurea Agârbiciu.

Cluj, la 28 Iunie 1931.

Primar: *Dr. T. Mihali.*

Secretar general *Indesciftrabil.*

REDACTOR RESPONSABIL:
BAZIL GRUIA

Tipografia Naţională, S. A. Cluj, Str. Regina Maria 36.

© BCUCluj